

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6405200235
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6405200235.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a Mgr. Miriam Kamenskej, v právnej veci žalobcu U. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XX/XX, XXX XX Z. B., proti žalovanému Stavebné bytové družstvo, Pod Donátom 3, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 00 176 192, zastúpenému advokátkou JUDr. Janou Šáľkovou, so sídlom Bystrická 1029/101, 966 81 Žarnovica, o zaplatenie 238.682,73 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 12Cb/5/2005 - 411 zo dňa 04. marca 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 12Cb/5/2005 - 411 zo dňa 04. marca 2021 v napadnutých výrokoch I., III., IV. a V., potvrdzuje.

II. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. návrh na prerušenie konania zamietol. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 35.564,69 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % p.a. zo sumy 28.582,69 Eur od 18.03.2006 do 17.09.2007, zo sumy 70.999,07 Eur od 18.03.2006 do 12.09.2006, zo sumy 103.243,84 Eur od 28.03.2006 do 12.09.2006, zo sumy 35.847,13 Eur od 28.03.2006 do 21.07.2020 a zo sumy 35.564,66 Eur od 22.07.2020 do zaplatenia. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 99 %. Výrokom V. žalovanému súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou okresnému súdu dňa 12.1.2005 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 99.581,76 Eur (3.000.000,-Sk) s ročným úrokom 22 % a trovy konania z dôvodu náhrady skutočnej škody a ušlého zisku.

3. Súd ďalej uviedol, že po viacerých návrhoch na zmenu, resp. rozšírenie žaloby sa ustálil predmet konania na sumu 239.210,02 Eur (7.206.441,-Sk) s ročným úrokom vo výške 18.80 % z dlžných súm do zaplatenia podľa návrhu na zmenu žaloby zo 14.03.2006. Okresný súd o tomto nároku rozhodol rozsudkom č.k. 12Cb/5/2005-163 zo dňa 29.05.2006 tak, že konanie v sume 527,29 Eur (15.885,-Sk) zastavil (výrok I.) a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 238.682,73 Eur (7.190.556,- Sk) spolu s 18,8 % ročným úrokom z omeškania od 15.01.2001 do zaplatenia (výrok II.). Ďalej súd rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť trovy konania žalobcovi (výrok III.) a vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok IV.).

4. Voči predmetnému rozsudku bolo podané odvolanie, ktoré smerovalo len proti priznanej časti sumy 1.941.314,-Sk, proti výške úroku z omeškania z celej priznanej sumy a trovám konania, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací rozsudkom č.k. 41Cob/319/2006-236 zo dňa 13.06.2007, ktorým napadnutý rozsudok potvrdil v napadnutej časti výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi skutočnú škodu vo výške 28.582,69 Eur (961.082,-Sk) a vo zvyšnej časti (ušlý zisk predstavujúci sumu 1.080.282,-Sk, t.j. 35.857,13 Eur, úrok z omeškania a trovy konania) rozsudok zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd bol tak povinný opätovne rozhodnúť už len o výške nároku spočívajúceho vo vyčíslenom ušlom zisku vo výške 35.857,13 Eur, úroku z omeškania z celej uplatnenej sumy a trov konania.

5. Súd konštatoval, že od rozhodnutia odvolacieho súdu vzhľadom na uplynulý čas došlo k podstatnej zmene skutkových okolností. Po vrátení veci odvolacím súdom žalobca 14.09.2007 doručil písomné vyjadrenie k výpočtu ceny podľa výšky inflácie, ktorý po kontrole výpočtu výšky ceny a porovnaní s vyžiadanými údajmi o miere inflácie za jednotlivé mesiace v rokoch 1999 až 2005 na základe údajov od Štatistického úradu SR z 07.09.2007 dospel k záveru, že jeho výpočet je správny aj s použitou výškou inflácie. Poukázal na to, že podľa údajov Štatistického úradu SR za rok 1999 bola inflácia 10,6 %, vo výpočte ceny bola žalobcom uvedená inflácia 10,533 %, v roku 2000 bola inflácia 12 %, pre výpočet ceny bola použitá žalobcom inflácia vo výške XX,XXX %, za rok 2001 bola vo výške 7,1 %, pričom žalobcom bola v žalobe použitá 7,341 %, za rok 2002 predstavovala 3,3 %, pričom žalobcom bola použitá 3,35 %, za rok 2003 predstavovala 8,5 %, žalobcom v žalobe bola použitá 8,558 %, za rok 2004 predstavovala 7,5 % a žalobcom použitá v žalobe bola vo výške 7,550 %. Žalobca vychádzal pri výpočte z 12 mesačných údajov miery inflácie z roku matematicky priemerovaných na jeden údaj za rok s presnosťou na tri desatinné miesta.

6. Podľa žalobcu žalovaný nepostrehol, že k roku 1999 sa cena menila z dvoch dôvodov, a to prekročeniu limitu kurzu nemeckej marky a zmeny medziročnej inflácie. Na túto skutočnosť poukázal aj znalec CORPORA a.s. vo svojom znaleckom posudku č. 47/2004 na str. 23 ods. 9, tiež na str. 26 ods. 9 a správnosť výpočtu ceny potvrdil. Pokiaľ ide o počet účastníkov a cenu uviedol, že počet účastníkov TV rozvodov bol preukázaný pôvodnými zmluvami a predstavoval 3.119 účastníkov. Žalobca si však uplatňuje svoj nárok podľa celkového počtu 3.015 účastníkov, pre ktorých vykonával činnosť na podklade písomných, ale aj ústnych zmlúv s odberateľmi z obdobia 1993 až 1996. Žalované obdobie ušlého zisku je však z obdobia 2001 až 2005, kedy by bolo nutné zmluvy z dôvodu legislatívneho a technického vývoja po čase modifikovať. Žalobca požaduje náhradu ušlého zisku iba vo výške cca 50 %. Žalobca k svojmu vyjadreniu predložil aj vyjadrenie Štatistického úradu SR z 07.09.2007 o miere inflácie v SR za obdobie 1997 až 2005.

7. Okresný súd uviedol, že mu bolo 9. 10. 2007 doručené zo strany žalobcu písomné oznámenie o počte zmluvných účastníkov s inflačnou doložkou a bez inflačnej doložky podľa jednotlivých zmlúv, pričom počet účastníkov s navýšením ceny podľa inflácie bolo 3 105 a účastníkov bez navýšenia ceny podľa inflácie bolo celkovo 15, pričom žalobca si uplatňuje iba cenu za počet účastníkov 3 015. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, žalobca vychádzal pri jej určení z dátumu uzavretia predmetných zmlúv o dielo (5/1995 s účinnosťou od 01. 01. 1995). Podľa potvrdenia VÚB a. s., úroková sadzba v 1/1995 bola 20 % - 23 %, v 5/1995 predstavovala 20 % a podľa údajov od Slovenskej sporiteľne a. s. 19,5 %, k tomu sa pripočíta + 1 % podľa zákona, čo predstavuje spolu preukazovanú nárokovanú výšku úroku z omeškania v priemere 20,75 % ročne. Zároveň predložil potvrdenie od Slovenská sporiteľňa a. s. o prehľade úrokových sadzieb od roku 1991, informáciu od VÚB a. s. o obvyklých úrokových sadzbách za obdobie 11/1994 - 1/2004.

8. Ďalej súd konštatoval, že v ten istý deň mu bol doručený list od žalobcu s označením „upresnenie návrhu petitu“ z 8. 10. 2007, v ktorom žalobca uviedol, že 12. 09. 2006 žalovaný uhradil časť žalovaného nároku vo výške 174. 242,91 Eur (5. 249 242,-Sk) a 17. 09. 2007 sumu 28 582,69 Eur (861 082,-Sk). Po zohľadnení uhradených súm bol žalovaný naďalej povinný zaplatiť žalobcovi sumu 35 857,13 Eur (1. 080 232,-Sk) a úroky z omeškania počítané nasledovne: 2. 788,71 Eur (84.012,60 Sk) od 15. 01. 2001 do 12. 09. 2006, 2. 610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 2. 2001 do 12. 09. 2006, 2 610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 03. 2001 do 12. 09. 2006, 2 610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 04. 2001 do 12. 09. 2006, 2. 610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 05.2001 do 12. 09. 2006, 3. 119,80 Eur (93.987,00 Sk) od 15. 06. 2001 do 12. 09. 2006, 2 610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 07. 2001 do 12. 09. 2006, 2. 610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 08. 2001 do 12. 09. 2006, 2 .610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 09. 2001 do 12. 09. 2006, 2.

610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 10. 2001 do 12. 09. 2006, 2. 610,76 Eur (78.651,80 Sk) od 15. 11. 2001 do 12. 09. 2006, 136. 380,18 Eur (4. 108 589,30 Sk) od 01. 05. 2002 do 12. 09. 2006, 34. 827,29 Eur (1. 049 206,80 Sk) od 12. 09. 2006 do 17. 09. 2007, 14. 847,99 Eur (447. 310,50 Sk) od 17. 09. 2007 do zaplataenia, 10 216,13 Eur (307. 771 Sk) od 12. 09. 2006 do zaplataenia a vo výške 0,2 % denne zo sumy: 1 200,86 Eur (36.177,20 Sk) od 15. 01. 2001 do 12. 09. 2006, 1 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15.02. 2001 do 12.09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15. 03. 2001 do 12. 09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15. 04.2001 do 12. 09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15. 05.2001 do 12. 09. 2006, 1. 343,43 Eur (40.472,30 Sk) od 15. 06.2001 do 12. 09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15. 07.2001 do 12. 09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15. 08.2001 do 12. 09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15. 09.2001 do 12. 09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15.10. 2001 do 12. 09. 2006, 1. 291,72 Eur (38.914,50 Sk) od 15.11.2001 do 12. 09. 2006, 58. 727,38 Eur (1. 769 220,90 Sk) od 01. 05. 2002 do 12. 09.2006, 14.997,16 Eur (451. 804,40 Sk) od 12. 09. 2006 do 17. 09.2007, 6. 393,77 Eur (192. 618,70 Sk) od 17. 09. 2007 do zaplataenia, 4. 399,25 Eur (132. 531,70 Sk) od 12. 09. 2006 do zaplataenia. V odôvodnení upresnenia žalobného návrhu žalobca uviedol, že každá žalovaná suma je pre účel úrokov z omeškania delená v pomere 69,9 % podielu podľa zmlúv so žalovaným a 30,1 % podľa podielu ostatných účastníkov z počtu všetkých účastníkov. Plný počet všetkých účastníkov bol 3.120, sám žalovaný mal celkový počet účastníkov 2. 181, čo je podiel 69,9 % z celkového počtu všetkých účastníkov. Pri zmluvách s ostatnými účastníkmi bol dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,2 % za deň a je uplatnený na 30,1 % časť zo žalovanej sumy. O tomto návrhu na zmenu žaloby rozhodol okresný súd uznesením z 02. 02. 2021.

9. Žalovaný sa vyjadril k žalobe podaním doručeným súdu dňa 29. 04. 2009, v ktorom uviedol, že nie je možné overiť podstatné náležitosti zmlúv, ako i to, kto zmluvy uzatváral, dobu ich platnosti eventuálne iné zmluvné podmienky, ktoré sú prekryté. Tvrdil, že takto doručené zmluvy vyvolávajú u žalovaného pochybnosti o podstatných náležitostiach dôležitých na posúdenie nárokov žalobcu, ako aj o ich platnosti. Tiež sa vyjadril k úprave petitu z 02. 01. 2008 (k tomuto dátumu nebola robená úprava žalobného návrhu, pozn. súdu), pričom žalovaný odkázal na svoje písomné vyjadrenie k úprave petitu z 28. 02. 2008. Čo sa týka úroku z iných zmlúv vo výške 0,2 % denne uviedol, že tento úrok činní ročne 73 % a v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 265 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) v znení účinnom v čase vzniku omeškania, pričom k zmluvnému účtovaniu úroku z omeškania mohlo dôjsť len vo vzťahu k účastníkovi konkrétnej zmluvy a len z dôvodov uvedených v zmluve. Mal za to, že táto situácia však nenastala, pri vymáhaní náhrady škody od žalovaného nie je možné prenášať zmluvné dojednania s inými subjektmi pre účely vyčíslenia nárokov na náhradu škody. Podľa neho je potrebné odlišovať, kedy vznikla žalobcovi škoda vo výške ušlého zisku a odlíšiť, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s náhradou spôsobenej škody. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobca listom z 24. 03. 1998 vyzval žalovaného, aby mu umožnil naďalej vykonávať práce podľa obchodných zmlúv, inak si bude vymáhať náhradu škody. Predmetným listom tak žalobca žalovaného nevyzval na úhradu škody, čím si nespĺnil zákonnú podmienku na plnenie. Tiež tvrdil, že nie je pravdou, že žalovaný mal presne vedieť o výške spôsobenej škody. Výšku skutočnej škody, resp. ušlý zisk vyčíslil žalobca len v žalobe, aj to v počiatku nesprávne, čo viedlo aj k zrušeniu rozsudku okresného súdu č. k. 8Cb/168/1999-126. Žalovaný napokon považuje úpravu ceny žalobcom na rok 2000 za problematickú, inflačný rozdiel, ktorý použil žalobca na rok 2000 bol vo výške 10,53 % a podľa vyjadrenia svedka XX. na pojednávaní konanom 04. 01. 2008 mala byť cena z tohto titulu zmenená len o jednu polovicu rozdielu, teda 5,26 %. Podľa neho takto nesprávne vyčíslená cena neoprávnene zvyšuje mieru ušlého zisku navrhovateľa i na ďalšie roky v tejto problematike.

10. Okresný súd ďalej uviedol, že následne bolo konanie prerušené a pokračovalo sa až na základe uznesenia z 29. 09. 2020 (č. l. 357). Žalobca sa na výzvu súdu vyjadril, že zotrváva na podanej žalobe v celom rozsahu (č. l. 360). Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 26. 11. 2020, na ktorom rozhodol o návrhu na pripustenie zmeny strany sporu na strane žalobcu, tohto konania sa zúčastnil iba žalovaný, na ktorom uviedol, že z vyjadrenie žalobcu nie je zjavné, na ktorom podanom žalobnom návrhu zotrváva, keďže naposledy upresňoval petit bez toho, aby sa vyjadril, či išlo o návrh na zmenu žaloby a navrhol, aby súd v tejto časti žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nemá nárok na uvedenú sumu, lebo sa jedná o obdobie, ktoré sa týkalo po odstúpení od zmluvy zo strany žalovaného a jednotlivé zmluvy stratili platnosť, pretože rozhodnutia telekomunikačného úradu boli následne zrušené. Čo sa týka úroku z omeškania, žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol v tej časti, v ktorej sa úrok z omeškania uplatňuje skôr, než bola žalovanému oznámená výška škody, ktorú požaduje žalobca, pretože žalovaný sa o výške škody dozvedel až po doručení príslušných listín v tomto konaní.

11. Žalovaný podaním doručeným okresnému súdu dňa 15.12.2020 potvrdil, že v danom konaní nebolo rozhodnuté už len o sume 35. 857,16 Eur a o úroku z omeškania a trovách konania, potom čo uhradil časť uplatneného nároku. Tvrdil, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12Cb/180/2002, si žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody za lokalitu Banská Štiavnica, okrem iného aj za obdobie od 01.01.2001 do 31.12.2001 bez vyčíslenia. Mal za to, že ušlý zisk za túto lokalitu za rovnaké obdobie si žalobca uplatnil aj v tomto konaní. Podľa špecifikácie náhrady škody z 11.04.2006 bol ušlý zisk za rok 2001 za lokalitu Banská Štiavnica účtovaný za 996 bytov pri jednotkovej cene za byt 53,80 Sk, potom plánované tržby predstavovali sumu 53.584,80 Sk za mesiac, z toho ušlý zisk predstavoval 66,98 %, t. j. 430.693,18 Sk za rok 2001, čo predstavuje sumu 14. 296,39 Eur. Vzhľadom na to, že konanie vedené pod sp. zn. 12Cb/180/2002 bolo právoplatne skončené, žalovaný namietal prekážku rozhodnutej veci. Ďalej poukazoval na znalecký posudok vypracovaný CORPORA a. s. str. 14 až 19, z ktorého vyplýva, že ušlý zisk bol v znaleckom posudku určený ako rozdiel medzi predpokladanými tržbami a nákladmi, pričom spotreba materiálu, energie, služby, osobné náklady, odpisy dlhodobého hmotného a nehmotného majetku a ostatné náklady hospodárskej činnosti a na finančnú činnosť. Tvrdil, že v posudku bolo konštatované, že všetky uvedené nákladové položky vychádzajú z údajov účtovníctva podnikateľa a sú vo vzťahu k jeho podnikateľskej činnosti. V účtovníctve podnikateľa je tento nákup zahrnutý v položke nákup materiálu, režijné náklady a nákup služieb. Materiál sa nachádza na inventúrnom zápise stavu a základných prostriedkov ku dňu 31.12.1995, ktorý bol dodaný žalobcom. Z inventúrneho zápisu, o ktorý žalobca opieral nárok na náhradu priamej škody, je zrejmé, že sa ide o materiálové náklady. Inventúrny zápis, ktorý je prílohou znaleckého posudku navrhol žalovaný posúdiť ako dôkaz k vyššie uvedenému, ako aj k nasledujúcemu tvrdeniu žalovaného. Ušlý zisk v znaleckom posudku určený ako rozdiel medzi predpokladanými tržbami a nákladmi a do nákladov za roky 1994 a 1995 bola započítaná aj spotreba materiálu a tieto náklady sú vyjadrené v znaleckom posudku percentom nákladovosti. Potom sa náklady na nákup materiálu od predpokladaných tržieb odpočítali pre určenie ušlého zisku, preto nie je možné ich následne pripočítať ako priamu škodu určenú z inventúrneho zápisu obsahujúceho materiálne náklady. Mal za to, že ak by tieto náklady, resp. priama škoda boli následne pripočítané, žalobca by dostal nie náhradu škody, ale celé budúce tržby bez zohľadnenia nákladov, ktoré by sa na ich dosiahnutie museli vynaložiť, čiže viac, ako keby nebolo k porušeniu zmluvy došlo. Keďže žalovaný žalobcovi uhradil priamu škodu uplatnenú v konaní 8Cb/168/1999 a 12Cb/5/2012, tieto uhradené náklady je potrebné odpočítať z uplatneného ušlého zisku a príslušenstva.

12. Ďalej podľa žalovaného suma 261.321,-Sk, uplatnená v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8Cb/359/2000, nebola žalobcovi súdom priznaná, ani uhradená zo strany žalovaného, preto je potrebné z ušlého zisku uplatneného žalobcom odpočítať sumu 133. 395,- Sk a 861.082,- Sk, t. j. spolu 994.477,- Sk, čo predstavuje spolu 33,010,59 Eur.. Žalovaný si na započítanie uplatnil sumu 70.000,- Sk, ktorú postúpil žalobca svojmu synovi. za účelom splatenia dlhu na nájomnom. Žalovaný si tiež uplatnil na započítanie pohľadávku voči povinnému vo výške 292,47 Eur z titulu priznanej náhrady trov konania voči žalobcovi, priznanú uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12Cb/180/2002-238 zo dňa 05.06.2020. Tvrdil, že o uvedené sumy je pri rozhodnutí potrebné tiež ponížiť nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku. Celkovo je podľa neho treba uplatnený ušlý zisk a príslušenstvo znížiť o sumu 49. 923,02 Eur. Keďže do celkovej žalovanej istiny boli odpočítavané čiastky priznané v iných konaniach je podľa neho dôležité, aby žalobca tieto čiastky identifikoval podľa právneho titulu a podľa obdobia, za ktoré tento ušlý zisk vznikol a podľa lokality. Tvrdil, že len tak sa dá vylúčiť, že o danom nároku ešte nebolo rozhodnuté.

13. Žalovaný tiež uviedol, že čo sa týka úrokov z omeškania, žalobca si posledným upresnením petitu začal uplatňovať úrok z omeškania vo výške 20 % ročne a 0,2 % denne. Žalovaný poukázal na skoršie rozhodnutia okresného súdu potvrdené rozsudkami odvolacieho súdu sp. zn. 41Cob/34/2019 z 13.08.2020 a taktiež poukazuje na rozhodnutie okresného súdu vydaného pod sp. zn. 8Cb/359/2000, kde bola stanovená otázka, od ktorého momentu vznikol úrok z omeškania v prospech žalobcu a taktiež bola ustálená aj výška úrokovej sadzby úroku z omeškania. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby súd žalobu vo zvyšnej časti sumy zamietol a zamietol aj časť nároku na úrok z omeškania, ktorý súd v zmysle nižšie uvedené uzná za dôvodný a výške uplatnených, započítacích a iných námietok žalovaného, ktoré prevyšujú nerozhodnutý nárok na ušlý zisk vo výške 35.857,16 Eur. Žalovaný zároveň predložil aj oznámenie o postúpení pohľadávky z 15.04.2005 a z 22.04.2005, čiastočný výpis z účtu žalovaného vedeného v UniBanka a. s.. Súd konštatoval, že žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril, taktiež sa nezúčastnil ani ďalšieho pojednávania, ktoré sa konalo 02. 02. 2021.

14. Žalobca žiadal konanie prerušiť z dôvodu, že požiadal o advokáta cez Centrum právnej pomoci, avšak predbežná právna pomoc žalobcovi poskytnutá nebola a súd konanie neprerušil.

15. Okresný súd po vykonanom dokazovaní poukázal na to, že po rozhodnutí odvolacieho súdu (rozsudok z 13.06.2007, č. k. 41Cob/319/2006-236) bolo predmetom konania už len rozhodnutie o výške ušlého zisku vyčísleného žalobcom na sumu 35. 857,13 Eur (1.080. 232,- Sk), ktoré bolo predmetom ďalšieho rozhodovania. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že za sporný považoval nárok na ušlý zisk vo výške 1. 080. 232,- Sk ako žalobcom účtovanú cenu služby zvýšenú o infláciu pre 147 účastníckych staníc a nárok v časti úroku z omeškania priznaného z celej sumy. Napadnutý rozsudok v tejto časti zrušil podľa § 221 ods. 2 písm. h) OSP. Okresný súd poukázal na to, že odvolací súd uviedol, že okresný súd sa podľa neho dostatočne nevysporiadal s tvrdením žalovaného, že pre stanovenie miery inflácie, znaleckou organizáciou, táto v znaleckom posudku vychádzala len z internetových stránok NBS, čo nie je relevantný podklad, pretože podľa zákona č. 540/2001 Z. z. o štátnej štatistike, štatistické informácie poskytuje Štatistický úrad SR. Taktiež mal okresný súd preveriť všetky zmluvy, ktoré žalobca uzavrel s tretími osobami za účelom zistenia existencie dohody o miere inflácie. Napokon sa okresný súd mal vysporiadať aj s námietkou týkajúcou sa výšky úrokovej sadzby úroku z omeškania s prihliadnutím na to, kedy žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody.

16. Vzhľadom na vyslovené závery odvolacieho súdu okresný súd konštatoval, že nemal dôvod opätovne sa zaoberať dôvodnosťou žaloby, v potvrdenej a uhradenej časti nároku na priamu škodu a ušlého zisku, pretože v tejto časti bolo rozhodnutie súdu právoplatné a ich uhradením nárok zanikol. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 15.12.2020 opakovane spochybňoval túto časť nároku a okrem toho žiadal, aby suma vo výške 133.395,- Sk (uplatnená ako priama škoda v konaní na okresnom súde sp. zn. 8Cb/168/1999) a sumu 861.082,- Sk (uplatnená v tomto konaní), bola odpočítaná z uplatneného ušlého zisku v tomto konaní. Súd tvrdil, že tejto námietke zo strany žalovaného nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že tieto časti nárokov, ktoré boli rozhodnutiami súdu priznané a žalovaným zaplatené, nemajú žiadnu súvislosť s uplatnenou časťou ušlého zisku v tomto konaní. Podľa súdu na tomto závere nemení nič ani tá skutočnosť, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8Cb/359/2000, nebola priama škoda žalobcovi priznaná z dôvodu, že ju nedostatočne preukázal. Podľa súdu skutočnosť, že žalovaný uznal žalobcom uplatnenú náhradu škody v tomto konaní vo výške 861.082,-Sk, svedčí aj to, že v priebehu konania žalovaný túto škodu uhradil 17.09.2007, čo medzi stranami sporu nebolo taktiež sporné.

17. K námietke žalovaného týkajúcej sa celkového počtu účastníkov a správnosti výšky miery inflácie použitej pri výpočte jednotkovej ceny okresný súd uviedol, že tieto otázky už boli predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8Cb/359/2000, v ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom (č. l. 538) o obdobnom nároku žalobcu voči žalovanému postavenom na tom istom skutkovom základe s tým, že v tomto konaní si žalobca uplatňoval ušlý zisk na základe tých istých zmlúv len za iné časové obdobie. Uvedený rozsudok bol potvrdený ako vecne správny odvolacím súdom rozsudkom z 18.11.2020, sp. zn. 41Cob/104/2019 (č. l. 713). Okresný súd preto poukázal na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu z 18.11. 2020, sp. zn. 41Cob/104/2019, a to konkrétne na bod 57. odôvodnenia.

18. Okresný súd tiež poukázal aj na závery rozsudku okresného súdu z 24. 04. 2019. č. k. 8Cb/359/2000-538. Podľa okresného súdu z uvedeného rozsudku tak vyplýva správnosť počtu účastníkov, použitých žalobcom na výpočet ušlého zisku v tomto konaní, čo preukázal predložením rovnakých zmlúv o dielo, aké predložil aj v predchádzajúcich konaniach. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8Cb/359/2000, žalobca dokonca preukázal počet účastníkov uzatvorených zmlúv o dielo v celkovom počte 3110, čo je viac ako počet účastníkov, z ktorého žalobca vychádzal pri výpočte svojho nároku v tomto konaní. Rovnako tiež súd poukázal na ďalšie konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 12Cb/13/2006, kde sa taktiež rozhodovalo o nároku žalobcu z tých istých zmlúv len za iné časové obdobie a rovnako bolo v tomto konaní preukázané, že počet účastníkov zmluvných vzťahov 3015 je správny, čo potvrdil aj odvolací súd rozsudkom z 23.06.2010 sp. zn. 41Cob/20/2010.

19. Okresný súd nebral do úvahy opakovanú námietku žalovaného v tomto konaní ohľadne správnosti záverov znaleckého posudku CORPORA a.s., a to s poukazom na prijaté závery v iných súdnych konaniach, kde súdy procesnú obranu žalovaného neuznali. Súd odkázal na závery v konaní sp.zn.

8Cb/359/2000. Súd tiež neuznal námietku nesprávne použitej miery inflácie pri výpočte ušlého zisku s poukazom na odôvodnenie rozsudku zo dňa 24.04.2019, č.k. 8Cb/359/2000-538. Okresný súd tak mal preukázané, že nárok žalobcu na zaplatenie zvyšnej časti vyčísleného ušlého zisku, ktorý doposiaľ nebol zo strany žalovaného uhradený, je dôvodný.

20. Žalovaný v rámci procesnej obrany žiadal odpočítať z nároku žalobcu nárok vo výške 14.296,39 Eur s poukazom na konanie vedené na okresnom súde sp. zn. 12Cb/180/2002, v ktorom si žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody za lokalitu Banská Štiavnica za obdobie 1/2001 - 12/2001. Za rovnaké obdobie si pritom žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody aj v tomto konaní. Okresný súd považuje procesnú obranu žalovaného v tomto smere za nedôvodnú, pretože predmetom konania vedeného na okresnom súde sp. zn. 12Cb/180/2002, bol iba nárok na náhradu škody vo výške 12.000,-Sk, čo predstavuje 398,33 Eur s príslušenstvom za obdobie 7/1998 - 12/1998. Je pravdou, že žalobca svoj návrh v tomto konaní postupne rozširoval aj o ďalšie obdobia, okresný súd však v tomto konaní o rozšírení žalobného návrhu nerozhodol a žaloba bola právoplatne zamietnutá rozsudkom pre zmeškanie žalobcu z 20.09.2017 č. k. 12Cb/180/2002-83. Okresný súd však považoval za dôvodný nárok žalovaného na započítanie sumy 292,47 Eur ako pohľadávku voči žalobcovi z titulu priznanej náhrady trov konania, ktorú bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému uznesením z 05.06.2020, č. k. 12Cb/180/200-238. V tomto prípade k stretu pohľadávok došlo ku dňu vykonateľnosti predmetného uznesenia (21.07.2020) a k tomuto dňu pohľadávka žalobcu zanikla v rozsahu, v akom sa pohľadávky navzájom kryjú, v tomto prípade v rozsahu 292,47 Eur. Okresný súd preto považoval za dôvodný nárok žalovaného na započítanie v sume 292,47 Eur.

21. K žiadosti žalovaného o započítanie sumy 2.323,57 Eur (70.000,- Sk), ktorú mal žalobca postúpiť svojmu synovi XX.XX.XXXX za účelom splatenia dlhu na nájomnom, čo malo vyplývať z predloženej listiny oznámenia o postúpení pohľadávky z 15.04.2005 okresný súd uviedol, že nepovažoval túto námietku za dôvodnú, pretože pohľadávka vo výške 2.323,57 Eur (70.000,- Sk) nie je pohľadávkou žalovaného, ale pohľadávkou žalobcu, ktorú si on po postúpení započítal voči žalovanému.

22. Súd mal za to, že vzhľadom na to, že časť nároku žalobcu na úhradu ušlého zisku bola v konaní uhradená žalovaným, čím došlo k jej zániku, bola tak žaloba dôvodná vo zvyšnej časti 35.564,69 Eur, už aj po zohľadnení započítania pohľadávky žalovaného (292,47 Eur). V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

23. K žalobcom uplatňovaným úrokom z omeškania súd uviedol, že v danom prípade sa žalovaný po prvý raz dozvedel o výške škody, ktorú si žalobca uplatňoval v tomto konaní, až po doručení žaloby súdu, a preto za kvalifikovanú výzvu žalobcu na uhradenie vzniknutej škody je potrebné považovať doručenie žaloby. K rovnakému záveru dospel okresný súd aj v predchádzajúcich konaniach, v ktorých si žalobca uplatňoval svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému a správnosť ktorého potvrdili odvolací súd (rozsudok z 18.11.2020, sp. zn. 41Cob/104/2019, rozsudok z 13.08.2020 sp. zn. 41Cob/34/2019). Žalovaný sa tak do omeškania dostal prvý deň potom, čo mu žaloba bola doručená, a to v takom rozsahu, v akom bol nárok v žalobe vyčíslený.

24. V danom prípade bola žalovanému doručená žaloba spolu s jej rozšíreniami (č. I. 7, 9 a 16) 17.03.2006, ktorou si uplatňoval skutočnú škodu vo výške 28.582,68 Eur (861.082,- Sk) a ušlý zisk vo výške 203.467,04 Eur (6.129.648,-Sk). Zmena žaloby z 14.03.2006 sa týkala rozšírenia ušlého zisku o sumu 215.711 Sk na celkovú sumu 210.633,31 Eur (6.345.539,-Sk). O všetkých zmenách žaloby rozhodol súd na pojednávaní 27.03.2006, kedy sa o nich žalovaný po prvý raz dozvedel. Na pojednávaní 20.04.2006 súd rozhodol o zastavení konania v časti 527,29 Eur (15.885,-Sk), v ktorej žalobca vzal svoj návrh späť. Predmetom konania tak bola škoda po odpočítaní tejto čiastky. Pri pripustení rozšírenia žaloby súd vychádzal z dátumu, kedy bolo pripustené rozšírenie žaloby súdom, keďže samotný návrh nemá účinky podanej žaloby. Pokiaľ ide o nárok na náhradu skutočnej škody vo výške 28.582,68 Eur (861.082,- Sk), ktorá bola žalobcovi priznaná, do omeškania sa žalovaný v tejto časti nároku dostal dňom nasledujúcim po doručení žaloby t. j. 18.03.2006. Omeškanie trvalo do dňa uhradenia tohto nároku, t. j. do 17.09.2007. Od rovnakého dátumu sa dostal žalovaný do omeškania s uplatnenou časťou ušlého zisku vo výške 70.999,07 Eur (2.138.918,- Sk) a to až do jej uhradenia dňa 12.09.2006. S ďalšou časťou z ušlého zisku vo výške 103.243,84 Eur sa žalovaný dostal do omeškania odo dňa nasledujúceho po pripustení zmeny žaloby, t. j. od 28.03.2006 a žalovaným bola táto časť uhradená 12.09.2006. Zo zvyškom priznaného nároku žalobcu, ktorý predstavuje ušlý zisk vo výške 35.857,13 Eur

sa žalovaný dostal taktiež do omeškania od 28.03.2006, pričom uvedené omeškanie trvalo do zániku pohľadávky započítaním v rozsahu pohľadávky žalovaného vo výške 292,47 Eur ku dňu 21. 07. 2020 a od nasledujúceho dňa trvá omeškanie zo zvyšnou časťou uvedenej sumy 35 564,66 Eur ktorá nebolo doposiaľ uhradená.

25. Podľa právnej úpravy, účinnej v čase vzniku omeškania, žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 13 % p. a. (10 % + 3 %), pretože základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska platná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu, bola 3 %. Súd teda priznal žalobcovi právo na úrok z omeškania vo výške 13 % p. a., a to z priznanej výšky skutočnej škody a ušlého zisku tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

26. Súd v časti zmluvného úroku z omeškania 0,2 % denne z dlžnej sumy žalobu zamietol ako nedôvodnú s poukazom na závery odvolacieho súdu v rozsudku zo dňa 18.11.2020, sp.zn. 41Cob/104/2019.

27. O trovách konania súd rozhodol tak, že priznal žalobcovi podľa čiastočného úspechu nárok na náhradu trov prvoinštatnčného konania v rozsahu 99 %. Tvrdil, že žalobca bol v konaní úspešný v časti istiny uplatneného nároku s výnimkou sumy 527,29 Eur kde vzal žalobu späť z dôvodu nesprávneho výpočtu nároku a v časti pohľadávky, ktorá zanikla započítaním 292,47 Eur. Úspech žalobcu v percentuálnom vyjadrení predstavuje 99,5 % a úspech žalovaného 0,5 %.

28. Rovnako súd priznal žalovanému, ako úspešnej strane sporu, nárok na náhradu trov odvolacieho konania (vedeného pod sp. zn. 41Cob/319/2006) v súlade s § 396 CSP, v ktorom bolo odvolacím súdom vyhovené odvolaniu žalovaného.

29. Proti výroku IV. rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

30. Žalovaný nesúhlasí s odôvodnením napadnutého rozsudku uvedeným v bode 42. a tvrdí, že podľa platnej judikatúry, a to konkrétne R 34/2005-rozsudok NS SR zo dňa 27.04.2004 sp. zn. 1Mcd0/1/2004 vyplýva, že „procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa § 132 ods. 3 O.s.p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobca má plný úspech, ak výrok rozsudku zodpovedá žalobnému petitu a naopak, žalovaný má plný úspech, ak žaloba je v plnom rozsahu zamietnutá. Každý neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva a žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehliadnutý, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti s následkami uvedenými v ustanovení § 142 ods. 3 O.s.p. Pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevýši 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Žalovaný tvrdí, že z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že aj keď žalobca v prejednávanej veci žalobný petít v časti 17,6 % úroku z omeškania (príslušenstva) formuloval tak, že jeho začiatok určil konkrétnym dátumom a koniec viazal na zaplatenie žalovanej sumy, nie je v rozpore s ustanovením § 154 ods. 1 O.s.p., aby odvolací súd pre účely procesného rozhodovania o trovách konania zistil predbežnú výšku príslušenstva k času svojho rozhodovania a túto zohľadnil pri posúdení úspechu v konaní.

31. V zmysle uvedenej citovanej judikatúry rozhodol aj okresný súd Žiar nad Hronom v konaní s rovnakým predmetom, a to rozsudkom č.k. 12Cb/13/2006-520 zo dňa 27. novembra 2018 s odôvodnením, že súd o náhrade trov konania rozhodol týmto spôsobom, pretože i keď žalobca bol úspešný pokiaľ uplatňoval nárok na náhradu škody v rozsahu 18.739,06 Eur, resp. žalobu čiastočne vzal späť po dobrovoľnom plnení zo strany žalovaného, ktorý zaviniel takéto zastavenie konania, uplatňoval i nárok na priznanie príslušenstva pohľadávky - úrok z omeškania, ktoré po vyčíslení spolu predstavujú sumu 25.343,76 Eur. I keď žalobca mal v konaní úspech, v časti petitu uplatňovaného nároku na náhradu škody i čiastočne i v časti príslušenstva, vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Práve príslušenstvo k pohľadávke, ktoré predstavovalo vyčíslený úrok z omeškania uplatňovaný žalobcom v konaní, v ktorej časti súd žalobu zamietol bolo sumou vyššou ako samotný priznaný nárok na náhradu škody aj s priznaným úrokom z omeškania pre žalobcu. Podľa súdu je namieste o náhrade trov konania rozhodnúť preto práve s využitím ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, keďže neúspech v časti príslušenstva nemožno

prehliadnuť vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o neúspech nie v pomerne nepatrnej časti, ale o neúspech v rozsahu takmer identickom, korešpondujúcom s priznaným právom žalobcu.

32. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací rozsudkom č.k. 41Cob/34/2019-596 zo dňa 13.08.2020 rozsudok okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 12Cb/13/2006-520 zo dňa 27. novembra 2018 potvrdil s odôvodnením, že pokiaľ žalobca nenamietal nesprávnosť rozhodnutia ohľadne nároku na náhradu trov konania, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne v súlade s § 255 ods. 2 CSP, keď vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal úspech len čiastočný rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

33. Podľa žalovaného z uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe možno vyvodiť pre tento konkrétny prípad, ktorý je prípadom obdobným, že aj keď žalobca v prejednávanej veci žalobný petit v časti úroku z omeškania (príslušenstva) formuloval tak, že jeho začiatok určil konkrétnym dátumom a koniec viazal na zaplatenie žalovanej sumy, nie je v rozpore s ustanovením § 255 CSP, aby súd pre účely procesného rozhodovania o trovách konania zistil predbežnú výšku príslušenstva k času svojho rozhodovania a túto zohľadnil pri posúdení úspechu v konaní. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (výška predmetu konania) alebo pri riešení tejto právnej otázky sa odklonil od rozhodovacej praxe odvolacieho aj dovolacieho súdu.

34. Na základe uvedeného, podľa priložených výpočtov žalobca bol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný vo výške 237.862,97 Eur istiny + 92.828,73 Eur príslušenstva, t.j. úroku z omeškania, t.j. úspech spolu 330.691,70 Eur a neúspešný bol vo výške 527,27 Eur plus 292,47 Eur nepriznanej istiny a nepriznaný úrok z omeškania, ktorého výška podľa priloženého výpočtu predstavuje 488.843,04 Eur (581.671,77 Eur mínus 92.828,73 Eur, t.j. neúspech spolu 489.662,80,-Eur). Žalovaný mal teda v konaní úspech v rozsahu 60 %, nakoľko súd žalobcovi nepriznal sumu 489.662,80 z uplatnenej sumy 820.354,50 Eur (238.682,73 Eur žalovaná istina plus 581.671,77 Eur úrok) a neúspech 40 %, preto mu mal súd náhradu trov priznať pomerom úspechu proti žalobcovi v rozsahu 20 %.

35. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v časti výroku o povinnosti nahradiť trovy konania, pričom pri rozhodovaní zohľadní aj čiastkový úspech žalovaného v časti úrokov z omeškania a tak potom rozhodne podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku IV. zmenil tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 20 %. Zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

36. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie voči výrokom I., ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol, III., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, IV. ktorým súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 99 % a výroku V., ktorým súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

37. Žalobca podal odvolanie z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky a mal za to, že súd konal a rozhodoval na poslednom pojednávaní v neprítomnosti ospravedlneného žalobcu, čím boli obmedzené práva žalobcu na spravodlivý súdny proces v takej miere, že výsledok konania žalobcu poškodzuje. Žalobca uviedol, že sa osobne nezúčastnil určeného pojednávania, osobnú neprítomnosť riadne ospravedlnil, v zastúpení sa zúčastniť tiež nemohol, pretože z objektívnych dôvodov zástupcu pre konanie ešte ustanoveného nemal, hoci právnu pomoc už žiadal v Centre právnej pomoci.

38. Ďalším dôvodom odvolania žalobcu je, že podľa jeho názoru súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca tvrdí, že súd nekonal v primeranom čase, nakoľko žaloba bola podaná v roku 2005, pričom súd prerušil konanie uznesením 25.06.2009 a pokračoval uznesením 29.09.2020. Súd neakceptoval riadne ospravedlnenie žalobcu z jeho neúčasti na pojednávaní, určené pojednávanie neodročil a konanie neprerušil, hoci tu bola existencia procesných prekážok, pre ktoré sa malo konať až po ich odpadnutí. Žalobca požiadal prerušiť konanie z dôvodu, že si v Centre právnej pomoci uplatnil žiadosťou o právnu pomoc určenie advokáta pre jeho zastupovanie v tomto konaní, pričom správne konanie o jeho žiadosti prebieha a dodnes nie je ukončené. Hoci toto bolo súdu oznámené, súd konanie ani neprerušil, ani pojednávanie neodročil na neskorší termín a súd rozhodol v neprítomnosti žalobcu alebo jeho zástupcu, ktorého si žalobca žiadal. Keby súd vyhovel

žalobe v plnom rozsahu, tento problém by neexistoval, ale ak súd nevyhovel žalobe v plnom rozsahu, a to v neprítomnosti žalobcu, došlo tak k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože žalobca mal znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, ako vyjadrenie sa k detailom v žalobe, poukazovanie na ďalšie dôkazy alebo vyvracanie vadných, zavádzajúcich či nepresných až nepravdivých tvrdení žalovaného.

39. Žalobca ďalej podal odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tvrdil, že súd rozhodol rozdielne ako rozhodovali sudy v rovnakom prípade o predchádzajúcej čiastkovej žalobe medzi rovnakými stranami v spore postavenom na rovnakom vecnom aj právnom základe. Podľa jeho názoru si súd nepripojil spis tohto súdu ako dôkaz zásadného významu, pričom sa opierať o spis č.k. 8Cb/359/2000, avšak už nie o predchádzajúce konanie č.k. 8Cb/168/99, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici pod č.k. 43Cob/175/2005, ktoré spolu bolo základom aj pre rozhodovanie pod č.k. 8Cb/359/2000. Ak by tak súd urobil, napadnuté rozhodnutie vo veci mohlo mať priaznivejší výsledok v prospech žalobcu najmä čo sa týka úrokov z omeškania a tam začiatku dátumu ich vzniku a plynutia.

40. Ďalší dôvod odvolania žalobca uviedol, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca tvrdí, že vo všetkých časovo predchádzajúcich konaniach (9Cb/359/2000, 12C/153/2002, 12Cb/180/2002, 12Cb/35/2003) žalobca poukazoval na dôkazy, a to spis a najmä rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom pod č.k. 8Cb/168/99-181 zo dňa 01.03.2005, ktorý bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43Cob/175/2005 zo dňa 23.11.2005 a následne dovolanie žalobcu bolo odmietnuté NS SR pod č.k. 6Obdo/8/2006. Podľa žalobcu v tomto konaní boli preskúmané všetky otázky zásadného charakteru celej kauzy. Keďže v tomto prípade súd pojednával bez účasti žalobcu, žalobca nemohol zvlášť zdôrazniť zásadný význam a dôležitosť uvedených právoplatných súdnych rozhodnutí. Súd tieto dôkazy nevykonal, hoci v spisoch v konaní na ktoré súd poukazuje sa tieto ako zásadné pre ďalšie rozhodovanie poukazovalo. Tým sa napadnuté rozhodnutie odchyľilo od tam prejednaných zásad a výsledok je v neprospech žalobcu.

41. Žalobca tiež tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca považuje priznanie trov vo výške 99 % za nesprávne z dôvodu, že z odôvodnenia rozsudku nie je možné zrozumiteľne odvodiť 1 % neúspechu. Ak by aj bol žalobca vzal späť žalobu v sume 537,29 Eur pred vydaním meritórneho rozhodnutia, tak to nie je neúspech žalobcu. Podobne ak súd priznal žalovanému sumu 292,47 Eur na započítanie, tak táto suma nie je spôsobilá na započítanie z dôvodu, že vzniknúť mala 21.07.2020, pričom žalobca má voči žalovanému mnohonásobne väčšiu pohľadávku účtovanú v poradí od roku 2006, ktorá je splatná, aj keď nie je o nej ešte súdom právoplatne rozhodnuté v živom konaní č.k. 12Cb/37/2006 a takto táto na strane žalobcu už započítaná je. Žalobca preto so započítaním jednoznačne nesúhlasí a poukazuje na to, že žalovaný nárok je z roku 2005 a predchádzajúceho účtovného obdobia, ale tzv. pohľadávka žalovaného je z júla 2020. Keďže súd rozhodol v neprítomnosti žalobcu, tak sa nemohol k uplatnenej pohľadávke žalovaného na zápočet vyjadriť. V konečnom dôsledku však ani suma 292,47 Eur nemôže byť neúspechom žalobcu, pretože najprv musela byť priznaná pohľadávka žalovaného z roku 2005 a až z nej mohla byť uplatnená na zápočet suma 292,47 Eur v roku 2020. Žalobca dodal, že ak by súdny spor prebehol v primeranom čase, pohľadávka žalovaného v sume 292,47 Eur by neexistovala. Ďalej žalobca konštatuje, že aj keď súd správne nepriznal žalobcom uplatnenú ďalšiu tzv. pohľadávku (ods. 30 odôvodnenia rozsudku) vo výške 2.323,57 Eur, poznamenal, že toto je ďalší zavádzajúci a špekulatívny úkon žalovaného, pretože táto pohľadávka bola žalovaným započítaná bez súhlasu žalobcu už pri plnení podľa rozsudku Okresného súdu v Žiar nad Hronom v konaní č.k. 8Cb/168/99-181 v roku 2006, čím sa žalovaný pokúšal získať nekalým spôsobom duplicitnú neoprávnenú výhodu. Podľa žalobcu je to podobne pri uplatnení tzv. tretieho (neoprávneného) nároku žalovaného v sume 14.296,39 Eur plynúceho z konania č.k. 12Cb/180/2002, pri ktorom aj keby nebolo došlo k zastaveniu konania, nebola by tam duplicitou uplatneného nároku tak, ako sa snaží prezentovať žalovaný.

42. Ako ďalší dôvod odvolania žalobca uviedol, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Žalobca opakovane poukázal na predchádzajúce rozsudky Okresného súdu Žiar nad Hronom a tvrdil, že tieto rozhodnutia o čiastkovom uplatnenom nároku nemožno považovať za záväzné, pretože pri nich neboli dôsledne hájené práva žalobcu jeho zástupcom - mladým advokátom, ktorý nedokázal dostatočne dôrazne poukázať na nesprávne závery súdu. Žalobca poukázal na to, že konanie č.k. 12Cb/13/2006

bolo vedené inou osobou (žalobcom), ktorá v danom období rokov 2018-2019 nemala subjektívne podmienky na riadny proces, ktorého výsledkom je právoplatné rozhodnutie. Tieto dôvody na strane žalobcu spôsobili, že nevyužíval následne ďalšie práva na opravu poukazovaných rozhodnutí, pričom žalobca nepovažoval rozsudky za vecne správne, ani právne správne, a preto nemôžu byť pre tento prípad vzorom.

43. Žalobca ako ďalší dôvod uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca konštatoval, že predmetom tohto konania je náhrada škody vzniknutej v obchodnom vzťahu, pričom úprava náhrady škody je v Obchodnom zákonníku založená na princípe objektívnej zodpovednosti, čo znamená, že strana, ktorá porušila svoju povinnosť, je povinná vždy škodu nahradiť bez ohľadu na to, či porušenie povinnosti, ktoré spôsobilo vznik škody, zavinila alebo nie. Žalobca podal predmetný žalobný návrh na podklade existujúcich súdnych rozhodnutí a ak vychádzame z toho, že oprávnený nárok žalobcu je všetko to, čo by bol dosiahol, resp. mohol očakávať so zreteľom na obvyklý stav veci, potom do toho patrí aj zmluvne dohodnutý stav pre prípad omeškanej platby, v tomto prípade tu nazývaný ako úrok z omeškania. Podľa žalobcu pre prípad meškania prijatej platby za zmluvne kontrahovanú službu mal žalobca dohodnutú výšku úroku rôzne, t.j. buď v zákonnej výške alebo vo výške dohodnutej, potom ak niekto svojvoľne zmaril celý podnikateľský zámer, zmaril všetky zmluvy, a tým žalobcovi príjem platby za služby, následkom nezákonného konania došlo k omeškaniu príjmu u žalobcu, a teda je oprávneným nárokom žalobcu žiadať od škodcu náhradu všetkého, čo by mohol dostať so zreteľom na obvyklý chod veci. Žalobca má tiež za to, že ak má so žalovaným dohodnutý úrok z omeškania, je žalovaný povinný uhradiť dohodnutú výšku úroku z omeškania, ak dohodnutá výška úroku nebola, až potom je povinný uhradiť zákonom stanovenú výšku úroku z omeškania. Žalobca tiež poznamenal, že zmluvy neriešili situáciu, ku ktorej tu došlo nezákonným zásahom škodcu, teda, že účastník zmarí celú činnosť žalobcovi na celej sieti. Je preto povinnosťou žalobcovi nahradiť všetky škody a tie žalobca vyčíslil vo svojej žalobe tak, ako to vyplývalo z dohodnutých zmlúv na spoločnom projekte. Žalobca tiež konštatoval, že nebolo jeho povinnosťou právne definovať uplatnený nárok, pričom žalobca popísal vecné okolnosti prípadu aj poukázal na dôkazy. Tiež poznamenal, že predmetné konanie bolo súčasťou viacerých čiastkových žalôb na náhradu škody, ktoré žalobca podával v priebehu času a z dôvodu, že žalovaný žalobcovi spôsobil absolútne zastavenie finančných príjmov a žalobca v období v roku 2000 už nemal prostriedky ani na náklady súdneho konania. Žalobca sa v predmetnom konaní pri podaní žaloby riadil právnym názorom vysloveným v konaní Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 8Cb/168/1999, ktoré právoplatne skončilo v roku 2005 a rozhodnutím Krajského súdu pod č.k. 43Cob/175/2005.

44. Žalobca trvá na žalobe, pretože sa odvíja od názorov súdu, ktoré bezprostredne vyplynuli z rozhodnutí súdov pred podaním tejto žaloby. Podľa žalobcu je neprijateľný záver, že súdy svojimi rozhodnutiami žalobcu uviedli do omylu, preto je legálnym postojom žalobcu, aby svoje uplatnené právo žalobou z roku 2005 nastavené rozhodnutiami súdov v roku 2005 dnes nemal považovať za oprávnené a správne. Žalobca preto závery vyslovené v napadnutom rozsudku v ods. 36, 37, 38, 39 považuje za nesprávne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

45. Žalobca ďalej tvrdí, že aj pokiaľ by sa zúčastnil pojednávania, nebol by dokázal predpokladať, ako sudca na súde prvej inštancie v otázke času vzniku práva na náhradu škody bude rozmyšľať. Žalobca by však aj pri najlepšej vôli nevedel zvládnuť sám, bez právnického vzdelania a na pojednávaní bez zástupcu advokáta právne otázky. Žalobca preto priložil súdu to, čo už bolo v iných konaniach predložené. Podľa žalobcu ide o dôkazy žalovanému dávno známe, že žalovaný vedel o škode a bol žalobcom vyzvaný dávno na jej úhradu. Žalobca zároveň poukázal na právne názory vyslovené v rozhodnutiach Ústavného súdu SR III.ÚS 239/06 a I.ÚS 192/2015. Žalobca tiež namieta procesné pochybenia súdu, a to, že je neprijateľné, že potvrdenia lekárov o neschopnosti konať osobne v deň pojednávania je súdom vyhodnotené ako nedostatočné, lebo tam nie je uvedená diagnóza. Podľa žalobcu vyjadrenie lekára je dostatočným dôkazom pre daný účel. Ak si žalobca uplatnil právo na právnu pomoc v Centre právnej pomoci, aby bol zastúpený advokátom, tak už len vyjadrená taká požiadavka je pre súd dostatočná, aby mu súd umožnil konať v zastúpení. Ak iné súdy mohli prerušiť konanie do ustanovenia advokáta žiadateľovi do rozhodnutia Centra právnej pomoci, tak také rozhodnutie nie je nezákonné, ale zákonné, čo naráža na postoj súdu, keď tu prerušenie konania odmietol z dôvodu, že to nie je zákonná prekážka.

46. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutých výrokoch zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania z jednotlivých súm ako je navrhnuté v návrhu žalobcu zo dňa 08.10.2007, aby odvolací súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, aby žalovanému a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vedeného pred odvolacím súdom č.k. 41Cob/319/2006 a aby žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

47. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že poukazuje na existenciu procesnej prekážky, a to skutočnosti, že nemá v tomto konaní ustanoveného právneho zástupcu advokáta, ktorého ustanoviť požiadal žiadosťou zo dňa 18.11.2020 Centrum právnej pomoci. Centrum právnej pomoci mu predbežné poskytnutie pomoci rozhodnutím dňa 25.11.2020 nepriznalo, pomoc neposkytlo a žiadosť o pridelenie advokáta je v neukončenom procese správneho konania. Žalobca konštatuje, že v tomto konaní je procesne obmedzený, nie je odborne spôsobilý sám konať a nemá právnické vzdelanie a zastúpenie advokátom, čo považuje za nevyhnutné a bezpodmienečné. Iba z dôvodu plynutia lehôt podal on vyjadrenie a odvolanie.

48. K odvolaniu žalovaného uviedol, že súd v zásade správne priznal náhradu trov konania žalobcovi okrem toho, že ich znížil o 1 %. Napriek poukázaniu žalovaného na R 43/2005-rozsudok NS SR zo dňa 27.04.2004, č.k. 1Mcd0/1/2004, žalobca konštatuje, že v danom prípade ide o dôvody, resp. okolnosti prípadu, ktoré odôvodňujú, že žalobca je oprávnený na náhradu trov konania v plnej výške 100 %. Zároveň žalobca konštatoval, že žalovaný v odvolaní vyčísluje svojim vlastným výpočtom sumy za obdobie od roku 2006 až do roku 2020, čím takým výpočtom od žalovaného vzniká abstraktná suma a tá je takto žalovaným dávaná za výšku tzv. neúspechu žalobcu. Avšak je to vo vzťahu k súdnej veci relevantná oprávnená otázka (významné okolnosti prípadu), a to najmä o aký prípad sa jedná a kto je tu ten reálne poškodený a kto škodca; na základe akých skutočností vznikol tento spor (resp. čo ho vyvolalo, ako sa mu dalo zabrániť, resp. predchádzať mu); prečo o žalobe žalobcu z roku 2005 bolo rozhodnuté až v roku 2021 a prečo súd tu posudzoval odlišne uplatnený nárok žalobcu inak, ako je skutočný jeho vecný a právny základ, a to náhrada celej škody, úrok z omeškania ako zákonný nárok a zmluvne dohodnutá sankcia za omeškanú platbu, teda nie rovnako ako v prvých súdnych rozhodnutiach. Podľa žalobcu žalovaným uvedený judikát aplikovať na tento prípad je neprimerané pre existenciu iných špecifických okolností prípadu, a to najmä z dôvodu neprimeranej dĺžky súdneho konania, z dôvodu, že spor bol preukázateľne vyvolaný z dôvodu, že spor bol preukázateľne vyvolaný hrubým porušením zmluvy o dielo až s následkom zmarenia celého podnikateľského živého projektu, a to výhradne žalovanou osobou, predmetné konanie bolo a je konaním následným po právoplatne ukončených predchádzajúcich konaniach a žalovaný opiera v odvolaní uvedený výpočet pomeru, tzv. neúspešnosti žalobcu iba v príslušenstve, a to o sumy vyjadrené vo vlastnom výpočte, ktorý výpočet žalovaného žalobca považuje za nesprávny, nepresný a vadný aj postupom výpočtu, aj výsledkom výpočtu, navyše manipulatívne účelový. Žalobca považuje žalovaným navrhované znenie petitu za nedôvodné.

49. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu prostredníctvom právnej zástupkyne podaním zo dňa 07.05.2021, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch napadnutých žalobcom okrem výroku, voči ktorému sa odvolal aj žalovaný, ako vecne správne potvrdil a aby žalobcu zaviazal nahraďiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

50. K námietke žalobcu ohľadne procesnej prekážky, že nemal ustanoveného právneho zástupcu - advokáta, o ktorého požiadal Centrum právnej pomoci, žalovaný uviedol, že má za to, že táto skutočnosť nie je a nebola procesnou prekážkou, nakoľko žalobca nespĺňa podmienky pre bezplatnú právnu pomoc, čo žalovaný preukazuje platbami, ktoré boli z jeho strany žalobcovi zaplatené v posledných dvoch rokoch, a to 16.10.2019 suma 49.750,40 Eur v konaní č. 8Cb/359/2000, dňa 15.12.2020 suma 29.838,33 Eur v konaní č. 8Cb/359/2000, dňa 13.04.2021 suma 86.406,64 Eur v konaní č. 12Cb/5/2005 a 13.04.2021 suma 35.564,69 Eur v konaní č. 12Cb/5/2005. Z tohto dôvodu žalovaný nesúhlasí s návrhom žalobcu na prerušenie konania do doby, kým mu do konania nebude platne ustanovený advokát na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci.

51. K dôvodom odvolania žalobcu, že neboli splnené procesné podmienky a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalovaný uviedol, že sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý je podrobne vysvetlený v bode 16 a 17 odôvodnenia rozsudku. Žalovaný tvrdí, že

žalobca na jednej strane vyčíta prietahy v konaní a na druhej strane napriek poučeniam zo strany súdu zostáva nečinný a neustále hľadá dôvody, pre ktoré sa na pojednávaní nemôže zúčastniť. Žalobca mal dosť času, aby nahliadal do spisu ak mu nejaké materiály chýbajú a aby sa písomne vyjadril k predmetu konania.

52. K dôvodu odvolania žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu na krátenie nároku na náhradu trov konania o 1 % a s jeho posudzovaním úspešnosti z jeho strany, pričom čiastočný neúspech popiera. Podľa názoru žalovaného v tomto nároku, t.j. v uznaní neúspechu žalobcu, ktorý zodpovedá 1 % súd správne rozhodol, aj keď súd neprihliadol na neúspech žalobcu v časti úroku z omeškania voči čomu sa odvolal žalovaný.

53. Žalovaný tvrdí, že dôvod odvolania, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, že tento odvolací dôvod žalobca podložil bezvýznamnými námietkami a irelevantnými invektívami. K námietke žalobcu ohľadne nesprávneho právneho posúdenia výšky úroku z omeškania a nesprávne určeného začiatku omeškania žalovaný uviedol, že zotrváva na jeho stanovisku uvedenom v článku II. bod 2 - 4 vyjadrenia žalovaného v tomto konaní zo dňa 15.12.2020. V tejto súvislosti žalovaný konštatuje, že sa plne stotožňuje s právnym názorom aj jeho odôvodnením v bode 26 až 39 rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 12Cb/5/2005 zo dňa 04.03.2021. Žalovaný tvrdí, že konštatovanie žalobcu, že uvedeným právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 8Cb/168/99 boli úroky z omeškania priznané od splatnosti jednotlivých žalovaných súm, nie je pravdivé. Zároveň žalovaný poukazuje na duplicitne priznané úroky z omeškania v predmetnom konaní, a preto považuje tento rozsudok za zmatečný.

54. Žalovaný záverom k tejto otázke uviedol, že v danom prípade sa jedná o samostatné konanie a samostatný, aj keď skutkovo podobný prípad, pričom je úlohou súdu v tomto konaní samostatne (nezávisle od výsledkov iných konaní) spoľahlivo zistiť skutkový stav a ustáliť výšku úroku z omeškania a dobu omeškania.

55. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadril.

56. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu zo dňa 02.04.2021 k odvolaniu žalovaného zo dňa 19.03.2021 podaním zo dňa 07.05.2021, v ktorom zotrval na dôvodnosti svojho podaného odvolania.

57. K námietke žalobcu, že žalovaný v odvolaní vyčísluje svojím vlastným výpočtom sumy za obdobie od roku 2006 až do roku 2020 (čím tento výpočet spochybňuje), žalovaný uviedol, že výpočet úroku z omeškania žalovaný urobil presne podľa uznesenia Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 12Cb/5/2005 zo dňa 02.02.2021, ktorým uznesením bola pripustená zmena žaloby na základe podania žalobcu zo dňa 09.10.2007, čím sa vymedzuje predmet žaloby. Druhý výpočet úroku z omeškania je urobený presne podľa rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 12Cb/5/2004 zo dňa 04.03.2021, ktorým rozsudkom bola časť predmetu žaloby priznaná a časť zamietnutá. Práve porovnaním výpočtu podľa vyššie uvedeného uznesenia a podľa vyššie uvedeného rozsudku je možné presne zistiť, v akej časti bol žalobca úspešný a v akej časti bol neúspešný. Z toho vyplýva, aké podstatné a nie bezúčelné bolo bránenie sa žalovaného v tomto konaní.

58. K ostatným žalobcom označeným a popísaným významným okolnostiam prípadu žalovaný uviedol, že sú z právneho hľadiska k predmetu odvolania žalovaného bezvýznamné, a preto sa k nim nevyjadruje.

59. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolania žalobcu a žalovaného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ustanovenie § 381 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolania žalobcu a žalovaného nie sú dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III., IV. a V. ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

60. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

61. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

62. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

63. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začatá pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

64. Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

65. Primárne krajský súd uvádza, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k takému postupu, ktorý by mal za následok vadu konania, následkom ktorej by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Po oboznámení sa s postupom a celým priebehom konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že nedošlo ani k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by žalobca ako odvolateľ mal znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd uvádza, že žalobcovi nebolo odňaté žiadne právo, ani znemožnený výkon žiadneho práva, ktoré má zaručené procesno-právnym predpisom, pretože žalobca mal umožnené uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy, ako aj uskutočňovať prostriedky procesného útoku na preukázanie ním uplatneného nároku.

66. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom a žalovaným dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa §220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

67. Predmetom posúdenia v odvolacom konaní je vecná správnosť napadnutého rozsudku, ktorý vo výroku I., III., IV. a V. napadol odvolaním žalobca a vo výroku IV. aj žalovaný. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca si uplatnil proti žalovanému žalobou doručenou okresnému súdu dňa 12.01.2005 právo na zaplatenie 99.581,76 Eur (3.000.000,-Sk) s ročným úrokom 22 % ako náhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Po viacerých rozšíreniach žaloby sa predmet konania ustálil na sumu 239.210,02 Eur (7.206.441,-Sk) s ročným úrokom vo výške 18,80 % z dlžných súd do zaplatenia. Okresný súd o uplatnenom nároku rozhodol rozsudkom č.k. 12Cb/5/2005-163 zo dňa 29.05.2006, ktorým konanie v sume 527,29 Eur (15.885,-Sk) zastavil výrokom I., výrokom II. zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 7.190.556,-Sk spolu s 18,8 % ročným úrokom z omeškania od 15.01.2001 do zaplatenia, výrokom III. zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 635.985,20 Sk a výrokom IV. vo zvyšku žalobu zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací na základe podaného odvolania žalovaného, ktorý odvolanie podal v časti priznanej sumy 1.941.314,-Sk a proti výške úroku z omeškania z celej priznanej sumy a trovám konania rozhodol rozsudkom č.k. 41Cob/319/2006-236 z 13.06.2007, ktorý výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zaplatenie 7.190.556,-Sk potvrdil vo výške 861.082,-Sk, výrokom II. v ostatnej napadnutej časti výroku rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a výrokom III. vrátil žalovanému súdny poplatok vo výške 314.952,-Sk. Predmetným rozsudkom krajský súd dospel k záveru, že žalovaný, ktorý porušil Zmluvy o dielo uzavreté dňa 04. a 20.5.1996 a nezbavil sa zodpovednosti za vzniknutú škodu, ktorá porušením jeho práva žalobcovi vznikla, preto je žalovaný povinný preukázanú výšku skutočnej škody

spočívajúca v márne vynaložených nákladoch vo výške 861.082,-Sk zaplatiť. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti potvrdil. Čo sa týka uplatneného ušlého zisku vo výške 1.080.232,-Sk (1.941.314 - 861.082,-Sk) za neoprávnene účtovanú cenu služby zvýšenú o infláciu pre 147 účastníkov staníc v časti úroku z omeškania priznaného z celej sumy napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa odvolacieho súdu zostala spornou výška ušlého zisku a uložil okresnému súdu povinnosť preveriť všetky zmluvy, ktoré mal žalobca uzavreté s tretími osobami, a to najmä zistiť existenciu dohody o miere inflácie, pretože žalobcovi by mohlo vzniknúť právo na náhradu ušlého zisku z titulu zohľadnenia miery inflácie len vtedy, ak s tretími osobami takúto dohodu uzavrel. Zároveň uložil okresnému súdu vysporiadať sa s námietkou žalovaného o výške úrokovej sadzby, a to s prihliadnutím na to, kedy vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody a na akú výšku úrokov mu podľa § 369 a § 502 Obchodného zákonníka vzniklo právo.

68. Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu po doplnení dokazovania rozhodol napadnutým rozsudkom.

69. Podľa § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

70. Podľa § 379 Obchodného zákonníka, ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Nenahrádza sa škoda, ktorá prevyšuje škodu, ktorú povinná strana v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia svojej povinnosti predvídala, alebo ktorú bolo možné predvídať s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré v uvedenom čase povinná strana poznala alebo mala poznať pri obvyklej starostlivosti.

71. Podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak čas splnenia nie je v zmluve určený, je veriteľ oprávnený požadovať splnenie záväzku ihneď po uzavretí zmluvy a dlžník je povinný záväzok splniť bez zbytočného odkladu potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal.

72. Podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka, dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

73. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 14.01.2009, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 10 % vyššie, než je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska platná prvý kalendárny deň kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu, sa použije počas celého tohto polroka.

74. Podľa § 768f Obchodného zákonníka, ustanovenia účinné od 15. januára 2009 sa nevzťahujú na omeškanie, ktoré vzniklo pred 15. januárom 2009.

75. Žalobca odvolaním napadol aj výrok I. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania žalobcu zamietol. Žalobca má za to, že má právo na právne zastúpenie v konaní a pokiaľ o jeho žiadosti o ustanovenie advokáta Centrom právnej pomoci nebude rozhodnuté, mal súd konanie prerušiť, s čím sa odvolací súd nestotožňuje. Odvolací súd konštatuje, že v zmysle § 355 ods. 2 a § 357 písm. n) s odkazom na § 162 písm. a) a § 164 CSP je proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o prerušení konania prípustné odvolanie.

76. Odvolací súd, a to aj s prihliadnutím na rozsah a dôvody uvedené v odvolaní žalobcu uvádza, že v prejednávanej veci ide o fakultatívne prerušenie občianskeho súdneho konania, ktorým je také prerušenie, ku ktorému nemusí nevyhnutne dôjsť, avšak vždy je možné, ak súd na základe vlastnej úvahy dal na takéto prerušenie podnet. Prerušenie konania je inštitútom procesného práva, ktorý je možné využiť vždy vtedy, ak nastane prekážka postupu konania, ktorá však nie je nezvratná a je odstrániteľná procesným postupom súdu. Odvolací súd poukazuje na to, že vo svojom dôsledku každé prerušenie konania narušuje právo strán konania na rýchle a hospodárne prejednanie sporu, preto

konajúci súd musí pri takomto rozhodnutí posúdiť, či dôvody uvádzané na prerušenie konania sú natoľko závažné, aby odôvodnili odloženie rozhodnutia vo veci samej.

77. Podľa § 164 CSP je súd oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak dal súd na takéto konanie podnet. Žalobca navrhol prerušenie konania súdu z dôvodu, že má právo byť zastúpený advokátom, o ktorého ustanovenie požiadal Centrum právnej pomoci. Odvolací súd v súlade s právnym názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že dôvod, pre ktorý žalobca žiadal prerušiť konanie, nie je zákonným dôvodom na jeho prerušenie podľa § 162, § 163, ani § 164 CSP. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, a to aj s poukazom na skutočnosť, že samotné Centrum právnej pomoci žiadosti žalobcu o pridelenie advokáta nevyhovelo. V tejto súvislosti odvolací súd tiež uvádza, že Centrum právnej pomoci prideli strane konania advokáta, pokiaľ sa nachádza v materiálnej núdzi, čo nie je prípad žalobcu, keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaný žalobcovi zaplatil z predchádzajúcich žalôb sumy, ktoré mu postačovali na zabezpečenie si advokáta v súdnom konaní. Pokiaľ tak žalobca neurobil a zároveň sa nezúčastnil vytyčeného pojednávania, aj keď svoju neúčasť ospravedlnil, nemožno vytykať okresnému súdu, keď konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu na základe dôkazov predložených v spise. Pokiaľ teda žalobca v podanom odvolaní namietal, že postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, odvolací súd nesúhlasí ani s touto odvolacou námietkou. Zo samotného odvolania žalobcu vyplýva, že pochybenia súdu namieťa vzhľadom na skutočnosť, že súd nevyhovelo jeho žalobe v celom rozsahu. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej obrany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia navrhnutých dôkazov a ak sa neriadi ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III.ÚS 339/08, II.ÚS 197/07, IV.ÚS 251/03, II. ÚS 3/97).

78. Odvolací súd má teda za to, že okresný súd postupoval v konaní správne aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobca nebol v konaní zastúpený advokátom tak, ako žiadal, nakoľko byť právne zastúpený advokátom v konaní o zaplatenie náhrady škody a ušlého zisku, nie je zákonnou povinnosťou, ale právom strany konania, ktorá si však sama musí zvoliť svojho právneho zástupcu a za jeho právne služby zaplatiť. Pokiaľ žalobca nevyužil toto svoje právo a v konaní si advokáta nezvolil, bol povinný svoje práva hájiť sám a to využitím prostriedkov procesného útoku a predkladaním dôkazov na preukázanie oprávnenosti ním uplatneného nároku žalobou.

79. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd má za to, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

80. Žalobca ďalej v podanom odvolaní namieťa, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci nevychádzal z právneho záveru vysloveného v obdobnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod č.k. 8Cb/359/2000, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici pod č.k. 43Cob/175/2005. Žalobca má za to, že toto súdne konanie má zásadný význam pre rozhodnutie uplatneného nároku. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca si svoje nároky uplatňoval čiastkovými žalobami, o ktorých bolo súdmi priebežne rozhodované, pričom súdy pri svojich rozhodnutiach zohľadňovali v každom konkrétnom prípade konkrétne dôkazy predkladané stranami sporu v jednotlivých konaniach. Pokiaľ závery týchto konaní vyslovené v rozsudkoch neboli totožné, nemôže žalobca sám určiť, ktorý konkrétny právny názor vyslovený v tom ktorom súdnom konaní je správny. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie má za to, že pre dané konanie je právne významný záver vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 41Cob/104/2019, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom č.k. 8Cb/359/2000, v rámci ktorého bol vyslovený právny názor, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní vo veci a z ktorého závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, pričom okresný súd rozsiahlym a podrobným spôsobom opísal, akým myšlienkovým postupom sa pri svojom rozhodovaní riadil a k akým právnym záverom dospel. Odvolací súd nemá dôvod sa odkloniť od svojho právneho názoru vysloveného v konaní 41Cob/104/2019, a preto aj túto odvoláciu námietku žalobcu považoval odvolací súd za nedôvodnú.

81. Odvolací súd tiež nesúhlasí s názorom žalobcu, že súd nevykonával žalobcom navrhnuté dôkazy, pokiaľ si neosvojil právny názor vyslovený v iných súdnych konaniach. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie konal a pojednával na pojednávaní v neprítomnosti žalobcu neznamena, že súd nevykonával dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a zároveň všetky vo vzájomných súvislostiach, pričom v danom prípade súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na dôvody uvádzané súdom prvej inštancie v celom rozsahu odkazuje.

82. Odvolací súd zároveň konštatuje, že nesúhlasí ani s námietkou žalobcu ohľadne nesprávneho skutkového zistenia na základe vykonaných dôkazov. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, prečo priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99 % v súlade s § 255 ods. 2 CSP. Odvolací súd považuje za nedôvodnú aj ďalšiu námietku žalobcu, že v predchádzajúcich súdnych konaniach ho zastupoval mladý advokát, ktorý nedostatočne hájil jeho záujmy v súdnych konaniach, nakoľko táto námietka nemá vplyv na rozhodnutie daného sporu. Všetky predchádzajúce súdne konania boli právoplatne skončené, pričom žalobca v prípade nesúhlasu s právnymi závermi vyslovenými v týchto súdnych konaniach mal a mohol sa domáhať ochrany svojich práv len riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami a v prípade, ak výsledky sporov nedopadli podľa jeho očakávania, neznamena to, že podľa neho nesprávne rozhodnutia nie sú vecne správne.

83. Odvolací súd taktiež nesúhlasí s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní ohľadne úroku z omeškania priznať žalobcovi dohodnutý úrok z omeškania v zmluve a nie zákonný úrok z omeškania. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata náhrady škody a takéto právne posúdenie bolo vyslovené aj zo strany súdu. Žalobca preto nemôže požadovať úrok z omeškania tak, ako by to vyplývalo zo zmluvy, pričom tým, že zmluvy boli zo strany žalovaného porušené a práve preto si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, vzniká medzi stranami záväzkový vzťah z titulu, ktorým je náhrada škody vo forme ušlého zisku. Súd preto nemôže pri výpočte úrokov z omeškania postupovať tak, že nároky na úroky z omeškania, ako aj výšku bude odvodzovať od toho, ako mala byť platená cena diela a ako dochádzalo k jej splatnosti. Omeškanie žalovaného preto nemožno odvodzovať zo zmluvných dojednaní, čo vyplýva aj z právneho záveru rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 7MCdo/15/2011 zo dňa 27.09.2012, podľa ktorého „nemožno akceptovať názor, podľa ktorého by sa príslušenstvo pohľadávky posudzovalo podľa iného právneho režimu, než samotná pohľadávka; právny režim pohľadávky sa vzťahuje aj na jej príslušenstvo“. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady škody, súd prvej inštancie správne ustálil moment, od kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou svojho záväzku vo forme ušlého zisku, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď za relevantné uplatnenie považoval doručenie žaloby, resp. ich rozšírenie žalovanému. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že Obchodný zákonník a ani Občiansky zákonník pri náhrade škody neustanovuje čas plnenia, a preto úroky z omeškania možno žalobcovi priznať iba od toho času, keď sa dlžník do omeškania dostal. V Obchodnom zákonníku pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas splnenia, preto treba vychádzať z toho, že škodca je povinný nahradiť škodu prvý deň potom, čo ho veriteľ požiadala o splnenie. Ak nedošlo k požiadaniu dlžníka už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; dňom zročenosti pohľadávky uplatnenej v žalobe však nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň po doručení tejto žaloby žalovanému (R/ 27/1977).

84. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne aj ohľadne úrokov z omeškania a doby ich priznania žalobcovi.

85. Odvolací súd považoval teda odvolanie žalobcu v celom rozsahu za nedôvodné.

86. Žalovaný sa odvolal len voči výroku č. IV. napadnutého rozsudku poukazujúc na to, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zohľadniť aj pomer úspechu žalovaného voči žalobcovi v žalobcom uplatnenom príslušenstve, t.j. úrokoch z omeškania. Žalovaný poukázal na rozhodnutia súdov, z ktorých vychádzal pri podaní odvolania.

87. K odvolacej námietke žalovaného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal z určenia pomeru úspechu strán sporu v predmete sporu, ktorý tvoril meritum žaloby, čo korešponduje aj s právnym názorom vysloveným Ústavným súdom v konaní III. ÚS/273/08-22. Žalovaný však má za to, že súd prvej inštancie mal úroky z omeškania

požadované žalobcom a priznané súdom vyčíslit' a brať za základ pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Aj keď odvolací súd pripúšťa, že judikatúra súdov vychádza pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania z pomeru úspechu strany sporu v merite veci spolu s príslušenstvom, avšak v tomto prípade sa odvolaciemu súdu javí nespravodlivé priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, pokiaľ žalobca bol v merite veci na 95 % úspešný. Odvolací súd poukazuje na to, že spor medzi stranami konania začal v roku 2005 za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ktorý v súlade s § 142 ods. 3 O.s.p. umožňoval súdu čiastočne úspešnej strane sporu priznať plnú náhradu trov konania, avšak Civilný sporový poriadok v čase rozhodovania súdom prvej inštancie a aj odvolacieho súdu takéto ustanovenie neobsahuje. Odvolací súd však poukazuje na základné princípy Civilného sporového poriadku, a to článok 4. ods.2., podľa ktorého ak Civilný sporový poriadok neobsahuje určité ustanovenie, súd je povinný prejednať a rozhodnúť právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Odvolací súd má za to, že žalobca pri podávaní žaloby vychádzal z právnej úpravy vtedy účinnej a platnej, t.j. aj z ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a nemohol predpokladať, že dôjde k zmene procesného poriadku, ktoré výrazným spôsobom ovplyvní jeho nárok na náhradu trov konania. Žalobca teda mohol legitímne očakávať, že jeho vec bude rozhodnutá v zmysle Občianskeho súdneho poriadku a aj v prípade čiastočného neúspechu v uplatnenom príslušenstve k pohľadávke mu bude priznaná plná náhrada trov konania. Nakoľko je z rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu známe, že protiprávnym konaním žalovaného došlo k ukončeniu podnikateľskej činnosti žalobcu, následkom čoho si žalobca uplatňoval rad podaných žalôb na náhradu škody a ušlý zisk (čo je aj tento prípad), ako aj vzhľadom na neprimerane dlhú dobu konania, ktoré začalo v roku 2007, sa javí odvolaciemu súdu rozhodnutie okresného súdu o nároku na náhradu trov konania v súlade s princípom spravodlivosti, a preto ho odvolací súd považuje za vecne správne a v súlade so základnými princípmi občianskeho súdneho konania.

88. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III., IV. a V. ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

89. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 386 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, nakoľko žalobca a ani žalovaný neboli v odvolacom konaní úspešní na základe nimi podaných odvolaní.

90. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).